

Asc.

1103

Arce. 1103.

OTTO

COLO

RA

1892

22

11

18

Obituary

1892

Alpha

1892

PR

Mon

1892

1892

1892

1892

OCTO
CONSIDERATIONES

Super
SS. P. BENEDICTI
REGULAM,

Per
Ostiduum se recolligentibus
Ejus Professis peraptæ.

Cum
Alphabetico Compendio
Considerationum.

Authore
P. RUPERTO PRESINGER
Monacho Benedictino S. Petri
Salisburgi.

Cum Consensu Superiorum.

Typis Monasterij Tegernseensis
Anno M. DCC. XX.

OTTO

OTTON

RATTON

2nd

SEP. 1871

RECEIVED

For

received and collected

the following papers

From

Alphonse Compere

of the Commission

to

PREPARE TO PRESERVE

Monks of Benedictine S. Petri

St. Peter's

and Convent

of the Monks of St. Peter's

Ann. 1871 Dec. 22.

PRÆFATIO.

NOn dubito , Benedictine
 Lector , mentem tuam
 sæpiùs illis finalibûs S. Re-
 gulæ Verbis : *Faciuntibus hæc*
Regna patebunt æterna , stimulari
 ad fidem observantiam Regu-
 larium præceptorum, hæc enim
 observantia sola & unica via est,
 tum qua Dilectus Domino Be-
 nedictus Coelum ascendit, tum
 qua Ipsum subsequi debent Ejus
 Filij, semitâ tutissimâ , & sine
 comparatione tutiore, quàm
 sint aliæ quæcunque viæ propriæ
 voluntatis , alieni â S. Regula
 Spi-

Spiritûs, aut carnem vel mundum sapientis politiæ; viæ, quæ videntur hominibus rectæ, quarum finis usque ad profundum Inferni demergit. S. P. B. c. 7. v. 21. ab his vijs pessimis ut declines in semitam rectam, nuducunt te sequentes Considerationes, quas vel ideò libentiùs assumpseris, quia agunt de tibi propria obligatione; siquidem, ut ait Venerab. Thomas à Jesu in instruct: prævia ad æumnas Christi c. 2. non placent Deo voluntaria dona, si non præstentur ea, quæ sunt debita. Vale.

Consideratio I. Diei.

De instrumentis bonorum
operum ex cap. 4. S. Reg.

I. **F**lat accurata reflexio , contra
quæ instrumenta hucusque fre-
quentius, & notabiliùs deliquerit.

II. Qualium usum sibi impofterum
magis familiarem reddere velit , ac
debeat, spectatis præsentibus & futu-
ris circumstantijs , & indigentijs par-
ticularibus.

III. Quæ media & industrias adhi-
bere velit , ac debeat in ordine ad
feriam eorum, in quibus se culpabilem
deprehendit, emendationem, ac isto-
rum, quæ magis necessaria novit, ap-
plicationem, eaque singula scripto no-
tentur.

Porro velut præcipuum me-
dium assumantur præsentia exerci-

tia in eum finem speciali studio dirigenda, ut in ijs fiant efficacia proposita tollendi defectus & impedimenta spiritualis profectus, & applicandi media ad eundem magis necessaria, & conducentia. Profectus autem spiritualis Religiosi Benedictini vel maximè consistit in vera conversione morum suorum secundum Regulam S. P. Benedicti, cujus quasi Summarium exhibet hoc cap. 4. de Instrumentis bonorum operum: omnimodis itaque allaborandum erit Religioso hujus Ordinis perfectionis cupido, ut ea, in quibus frequentius contra hoc Capitulum deliquit, per præsentia præsertim exercitia efficaciter emendet, ac de illis instrumentis sibi non perfunctoriè prospiciat, quæ ad mores suos huic prototypo quàm simillimos efficiendos aptiora noverit.

Consideratio II. Diei,

De Obedientiâ ex cap. 5.

S. Regulæ.

Ponderetur, an nostra Obedientia fuerit,

fuerit, vel sit conformis doctrinae à Sanctissimo P. N. in præsenti, & alijs Cap. S. Regulæ, quæ huc reduci possunt, traditæ, & quidem in specie

I. An aliquando practicè, & pro suâ utilitate spirituali expenderit rationem, ob quam S. P. Obedientiam dicit esse *primum Humilitatis gradum*, quæ non est alia, quàm ut discipulum suum necessariam duarum istarum virtutum, *Humilitatis* nimirum & *Obedientia* (in quibus etiam totum suæ S. Regulæ Spiritum constituere voluit) conjunctionem edoceret, cum prorsus sit impossibile inveniri verè obedientem, qui non sit humilis, aut verè humilem, qui non sit obediens.

II. An seriò sibi cordi duxerit motiva Obedientiæ, quorum S. P. in præsenti Cap. mentionem facit: videlicet *primò*, amorem appretiativum Christi. *Secundò*, obligationem voti. *Tertiò*, gloriam vitæ æternæ. *Quartò*, metum gehennæ.

O qui hæc frequenti meditatione ruminaret, quàm insignes in Obedien-

tiæ virtute progressus faceret! O quantum confunderetur, si re ipsa hanc aut illam commoditatulam, hoc aut illud honoris punctulum, amoris Christi pro se usq; ad dolorissimam & ignominiosissimam Crucis mortem obedientissimi prætulisse conspiceret! quantum dole-
ret, se in servitio tantæ Majestatis, quod professus est, tam infidelem, tam languidum, tam imperfectum extitisse! quantum cruciaretur, quod tot & tam gloriosis in Cœlo coronis se ipsum, non, aut non perfectè obediendo frustrârit, illamque viam necdum inierit, per quam S. P. certissimè nos ad DEum ituros esse promittit:
Scientes Fratres per hanc Obedientie viam se ituros ad DEum. cap. 71. S. Reg. Quantum expavesceret, ne, uti in alijs multis inobedientibus nostri Ordinis Religiosis, ita & in se compleretur horrenda comminatio, & ut multi asserunt, prophetica prædictione S. P. cap. 2. dicentis: *Inobedientibus curæ suæ ovibus pena sit eis prævalens ipsa mors, non modò tempo-*
ralis,

ralis, sed etiam æterna, ut exponunt Interpretes.

III. An ipsa actualis Obedientia processerit ex aliquo prædictorum, aut alio simili motivo supernaturali? ac si NB. *Divinitus imperetur*. Humana, vana, politica & terrena motiva ad nihil aliud valent, quàm ad miris modis inquietandum talem Religiosum, ad commutandam mercedem æternam cum terrenâ, & tandem ad omnem soliditatem & constantiam Obedientiæ adimendam.

IV. An sua Obedientia fuerit prædita conditionibus à SS. Patre requisitis? *Primò*, an fuerit universalis, id est, extendens se ad omnia licita & honesta, quæ non sunt manifestè contra aut supra Regulam, conformiter *Instrum. 61. præceptis Abbatis in omnibus obedire, & Grad. 3. humil. Omni obedientia se subdat Majori?* *Secundò*, an conjuncta fuerit humilitati & patientiæ, etiam in duris & contrarijs rebus, veletiam quibuslibet irrogatis injurijs, juxta *Grad. 4. humi-*

A 5

humilit.? *Tertiò*, an etiam usque ad impossibilia, seu valdè difficilia, juxta cap. 68.? *Quartò*, an etiam comprehendat æquales, juxta cap. 71. Consideret ulterius etiam alias condiciones, & quidem *Primò*, an Obedientia ista fuerit velox, moram pati nescia, & ut S. P. exigit, quasi momentanea? an verò è contrario moras nectat, secundam aut tertiam jussionem expectet, aut si opus ipsum effugere nequeat, varias excusationes dilationesque assumat. *Secundò*, an sit cum plena abnegatione judicij & voluntatis propriæ? hæc conditio essentialis est obedienti, sine qua, etsi impleat jussionem, nunquam tamen veri obedientis nomen meretur. Unde S. P. hoc Cap. ait: *Ergo hi tales relinquentes statim quæ sua sunt, & NB. voluntatem propriam deferentes; mox exoccupatis manibus, vicino Obedientiæ pede, jubentis vocem factis sequuntur.* Quasi diceret, ad Obedientiam, ut vera sit, non sufficere adimplentionem operis, nisi eandem præcedat abnegatio propriæ

priæ voluntatis. De abnegatione
verò proprij iudicij hoc eodem Cap.
ait: *ut non suo arbitrio vel desiderijs
suis & voluntatibus obedientes, sed
ambulantes alieno iudicio & imperio.*

O qui hæc benè caperet, & practica-
ret! *Tertiò*, an sit hilaris & expe-
dita tristitiâ, siquidem vultûs vel cor-
dis mœstitia impedit obedientiæ bonû
coram DEO & hominibus, redditque
ipsa mandata graviora. *Quartò*,
an sit sine murmure oris & cordis?

V. Vellem, ut quivis Religiosus
benè perpendat verba SS. P. ac si *Di-
vinitus imperetur*. Item, *quia Obe-
dientia, quæ majoribus præbetur,
DEO exhibetur*. Quæ verba inni-
tuntur, imò ferè eadem sunt cum
æternæ Veritatis effato: *qui vos au-
dit, me audit, & qui vos spernit, me
spernit*. Videat ergo Religiosus, qua-
liter præcipienti DEO, aut Christo
Jesu visibiliter sibi apparenti obediret?
tantûs ne languor occuparet animum,
ut moras neçtere, aut tempus sibi
commodum ad ejusmodi mandata

adimplenda expectare vellet? quis tantæ proterviæ & audaciæ ac effrontis animi foret, ut ejusmodi mandata curto suo judicio discutere, rationes indagare, aut prorsus improbare auderet? quis non summum nefas censeret obloqui, obmurmurare etiam solo corde, aut animo tristi, dejecto, malè contento, ejusmodi mandata perficere &c. Cur ergo hæc ipsa & similia non formidamus quoad mandata à Superioribus nostris profecta facere & perpetrare? ah! ubi est fides nostra! Qui Sacerdos est, insuper perpendat intimè, quàm celerem, indiscussam & expeditam, omnibûsque numeris absolutam Christus JESUS Rex Cæli & terræ sibi sacrificanti quotidie ad paucula verba Obedientiam exhibeat. Et proh pudor & nefas! si ipse DEO suo, Christo JESU per suos Vicarios hæc & illa mandanti minorem Obedientiam exhiberet! notetur hoc benè.

VI. Denique consideret, qualis fuerit sua Obedientia, non solum in

expressis Superiorum ordinationibus, verum etiam *Primò* circa præcepta Divina, non admittendo advertenter vel minimam culpam venialem. *Secundò*, circa accuratam S. Regulæ, & communium laudabilium observantiarum executionem. *Tertiò*, circa qualescunque rerum eventus à Divinâ Providentiâ ordinatos, non aliter ipsos volendo, quàm uti Ipsa voluerit. *Quartò*, circa interiores inspirationes Divinas, & motus ad bonum. An, inquam, fuerit conditionibus supra memoratis instructa, nec ne? Notentur defectus, proposita, media & industriæ pro seria emendatione & propositorum executione.

Consideratio III. Diei,
De Silentio ex cap. 6. S.
Regulæ.

CONSIDERETUR I. An aliquando seriò expenderit motiva taciturnitati, silentio, & moderationi linguæ studendi, quæ S. P. hîc & in alijs locis
A 7 sua

suæ Regulæ adducit, qualia sunt *Primo* Exemplum Regij Vatis etiam à bonis silentis. *Secundo*, Testimonia S. Scripturæ: *In multiloquio non effugies peccatum. Mors & vita in manibus linguæ. Vir linguosus non dirigitur super terram. Stultus in risu exaltat vocem suam. Sapiens verbis innotescit paucis.* Quibus addi potest illud Joan. 2. *Si quis putat se Religiosum esse, non refrænans linguam suam, hujus vana est Religio.* Item illud Sap. prov. 13. *qui inconsideratus est ad loquendum, sentiet mala.* Item illud Is. 30. *in silentio & spe erit fortitudo vestra, & cap. 32. Silentium cultus justitiæ est &c.* *Tertio*, ipsa gravitas taciturnitatis. *Quarto*, quia taciturnitas multum convenit statui & conditioni Discipulorum. *Quinto*, quia promiscuè visa & audita, præsertim extra Monasterium, alijs referre, plurima destructio est. *Sexto* quia silentium est maximè proprium Monachorum, juxta illud cap. 42. *omni tempore Silentio debent studere Monachi.*

II. Qualiter haftenus observavit tempora & loca silentij à SS. P. & declarationibus designata. Tempora summi silentij sunt nocturnum post Completorium usque ad Capitulum sequentis diei, item tempus refectio- nis, si sit mensa Regularis non dispen- sata. Tempora & loca simplicis si- lentij, quibus tamen urgente necessi- tate breviter, leniter, & cum silen- tio loqui licitum est, sunt omnia alia tempora; loca verò specialiter depu- tata Refectorium, Dormitorium, Oratorium & Sacristia.

III. An sollicitus fuerit, ut hoc suum silentium non esset otiosum, sed (ut verbis D. Bern. utar) fructuosum & negotiosum, id est, an dum quie- verunt labia à confabulando, cor ta- men minimè quieverit à meditandâ lege Domini die ac nocte. De quo silentio alibi idem mellifluus Doctor inquit: quàm gloriosum tale silen- tium, ubi eloquia Domini eloquia ca- sta sunt. Et rursum: Juge silentium, &

& ab omni strepitu Sæcularium perpetua quies, cogit Cælestia meditari.

IV. An & qualiter tunc, cùm necessitatis, charitatis, aut utilitatis causâ loquendum erat, linguam suam moderari didicerit, & quidem *Primò* circa materiam sermonis, non proferendo verba scurilia, otiosa, & risum moventia, quæ S. P. in omnibus locis perpetuâ clausurâ damnat, & ad tale eloquium Discipulum aperire os non permittit: quo etiam pertinent instrumenta bon. oper. 27. 28. 32. 39. 40. 52. 53. 54. 67. *Secundò*, circa modum loquendi, nimirum loquendo *Primò* leniter, id est suaviter, temperatè & placidè. *Secundò*, sine risu, non tamen tetricè & morosè, sed cum modesta hilaritate. *Tertiò*, humiliter, vitando verba magna, tumida, ampullosa, elata, punctoria &c. *Quartò*, cum gravitate, id est, honestè tum quoad ipsam materiam discursûs, vitandô omnem levitatem, & eaquæ os Deo sacratum dedecent, de quibus mox supra: tum quoad motus & gestus

gestus reliqui Corporis , non agitando manus , caput contra regulas modestiæ & gravitatem religiosam &c. *Quintò*, pauca verba , & hæc ipsa rationabilia , id est , cum maturitate , prudentiâ , & consideratione singula taliter proferendo , ut subito interrogatus posset dictorum rationem reddere , & quidem talem , quæ etiam à Deo protari mereatur. *Sextò*, ut non sit clamorosus in voce.

Consideratio IV. Diei.

De Humilitate ex cap. 7.
S. Regulæ.

Ponderetur I. Qua animi serietate perpenderit motiva , quæ S. P. Benedictus hoc Cap. adducit ad Humilitatis scalam à se erectam resolute & alacriter conscendendam. Ut alia omittam , nunquam sibi cordi duxit magnificam promissionem illam , quam præsentī Cap. subjungit dicens : *Ergo his omnibus Humilitatis gradibus*

bus ascensis, Monachus mox ad Charitatem Dei perveniet illam, quæ perfecta foras mittit timorem, per quam universa, quæ prius non sine formidine observabat, absque ullo labore, velut naturaliter ex consuetudine incipiet custodire, non jam timore gehennæ, sed amore Christi, & consuetudine ipsâ bonâ & delectatione virtutum. O quid optabilius Religioso perfectionis, ad quam ratione statûs tendere obligatur, cupido, videre ante se erectam scalam, per quam ad summæ culmen perfectionis, qui in nullo alio, quàm in Charitate, verbis SS. P. mox descriptâ consistit, celerimè ascendere possit.

II. Singulos præsentis scalæ gradus pensiculatiùs expendat, & *Primò* consideret, qualis timor animum suum occupet: an fortè mundanus sive humanus, quo timentur mala, poenæ & damna, quæ ab hominibus infligi possunt, aut etiam ipsa offensa, displicentia & disgratia hominum, qui timor propriè respectus humanus dicitur.

tur. Timor iste persæpè expellit timorem DEI, & ô quàm inquietum, varium, instabile, vile & abjectum est cor hominis hunc timorem habentis! hic timor non est ille, quem S. P. pro primo gradu humilitatis ponit. Videat ergo, an in se inveniatur indicia solidi & virtuosii Timoris Domini DEI, qui triplex, *Primus est Servilis*, quo quis metu pænæ à Deo infligendæ à malo recedit: timor iste (nisi sit purè servilis, id est, talis, qui si abesset omnis mali metus, neque peccatum evitaretur) bonus est, nihilominus est valdè inconstans, & valdè parcus in Deum, nec aufert difficultates in via virtutis, ideoque sæpè deficit, & in abjectionem animi cadit. *Secundus est Filialis*, quo nihil magis timetur, quàm offensa piissimi Patris, sui que ab eò elongatio. Timor iste animum non exagitat sicut timor servilis, sed suavissimâ consolatione Spiritûs demulcet, hominemque tranquillum, ferenum, promptum, ac docibilem Deo reddit. Insuper minimas offensas

fas timet, & citissimè inordinatas pas-
 siones præscindit. *Tertius* est *Initia-*
lis, quasi medius inter servilem & filia-
 lem, quamvis plus de hoc, quàm de
 illo participet. Porro indicia & effe-
 ctus veri timoris Domini sunt seq.
Primò Horror ingens & summus
 omnis peccati, non modò mortalis
 (quod horrendum dictu & cogitatu
 est, præsertim in homine Religioso)
 sed etiam venialis, maximè delibera-
 ti. *Secundò* Fuga occasionum culpa-
 bilium Deum Optimum etiam levissi-
 mè offendendi. *Tertiò* Fuga oblivio-
 nis eorum omnium, quæ sibi sive ut
 Christiano, sive ut Religioso facienda
 incumbunt. *Quartò*, Vigilantia in
 cogitationibus & desiderijs, & illicito-
 rum repentina compressio. *Quintò*
 Abnegatio voluntatis propriæ. *Sextò*,
 Cura & æstimatio rerum minimarum.
 De hoc timore notabile est illud Sa-
 pientis Eccl. 27. v. 4. *Si non in timore*
Domini tenueris te instanter, citò
sub vertetur domus tua.

III. Consideret, quantum in abnegatione propriæ voluntatis, Obedientia Christiformi, etiam in duris & contrarijs rebus, vel quibuslibet irrogatis injurijs, conformiter secundo, tertio, & quarto, gradibus profecerit? præter ea, quæ in consideratione de Obedientia dicta sunt, expendat seqq. *Primò* an aliquando seriò considerarit damna voluntatis propriæ, quæ plurima sunt & maxima, & S. P. his pauculis verbis innuit: *voluntas habet pœnam*, quod valdè notandum. *Secundò* quàm promptè amplectatur occasiones quotidianas abnegandi voluntatem propriam. O quantorum bonorū est ferax hæc etiam in parvis abnegatio! *Tertiò*, an non quandoquē Superiorum imperia & dispositiones discutiat, dijudicet, aut imutare vellet! *Quartò* an Obedientiæ studuerit jungere patientiam, amplectendo etiā imperia voluntati & inclinationi propriæ, aut innatis quasi honorum punctulis contraria, & persistendo in hac cruce etiam usque ad mortem? O qui Christi,

Christi, Beatissimæ Matris, & Sanctorum omnium exempla; item flammæ perpetuas, tenebras exteriores, fletum illum, & stridorem dentium ante mentis oculos reduceret, quàm levia reputaret omnia, quæ in hac terrâ tam dura & aspera videntur.

IV. Consideret circa quintum gradum *Primò* quâ ratione suas Confessiones Sacramentales peragat? an frequentet hoc Sacramentum cum vivâ fide, & ex magno affectu & desiderio percipiendi insignes fructus inde promanantes: an verò potius, ex merâ consuetudine, vel exemplo aliorum, vel quia sic Superiores volunt? quâ comparatione, & NB. quo dolore & proposito diminuendi peccata venialia (hæc enim suppono esse materiam ordinariam confessionum Religiosorum) vel in gravitate, vel in specie, vel in numero, vel in affectu vel in deliberatione. O quot Religiosi profectûs sui incurij hîc impingunt, & accedentes cum venialibus, fortè cum mortali recedunt! Quàm ipsa

ipsa confessio sit humilis , sincera & candida , brevis , vera , fiducialis & fidelis erga Confessarium, respiciendo in eo non personam privatam, sed **DEI** ! item videat, quam habeat æstimationem hujus Sacramenti? an magnò odiò feratur in peccata etiam levissima, utpote quibus Deus Summum Bonum offenditur? an habeat firmissimam spem & fiduciam, quòd hoc Sacramentum devotè susceptum sit medium conferens gratiam ad vitanda peccata. An magnum habeat desiderium puritatis conscientiae & profectus spiritualis ? sed quia multis ista defunt, non mirum, quòd exiguo devotionis affectu ferantur in hoc Sacramentum , qui enim finem non cupit ardenter, neque media multum desiderat. *Secundò*, quoad Confessionem extra Sacramentalem videat *Primò* quâ diligentia & promptitudine de admissis culpis, negligentijs &c. contra observantiam regularem apud Superiorem se accuset ? *Secundò* an accusationes Capitulares animo verè hu-

humili & contrito, an verò potius ex aridâ consuetudine peragat? *Tertiò*, quâ patiētiâ & alacritate excipiat correctiones & poenitentias in-vel extra Capitulū factas & impositas? *Quartò* an habeat aliquem P. Spiritualem, cum quo etiam extra Confessionem de rebus ad profectum animæ facientibus candidè, sincerè & humiliter conferat? & quoties? quo desiderio proficiendi? quo fructu?

V. Consideret, an contentus sit omni vilitate & extremitate: vilitate inquam, in cibo, potu, vestitu, supellectili, habitatione. Et extremitate quoad statum, gradum, occupationes, & locum, non affectando, minus procurando promotionem ad munia Ecclesiastica, officia, occupationes speciosas, loci præeminentiam, quin potius ad hæc omnia & singula operarium malum & indignum se iudicando. Occasione hujus gradus poterit etiam inquirere circa debitam moderationem in sumendo cibo & potu, quoad tempus, quantitatem & modum

modum sumendi cibum, an hæc omnia S. Regulæ, rectæ rationi, & statui Paupertatis sint conformia? Item circa votum Paupertatis quoad usum & affectum rerum superfluarum, pretiosarum &c. Ea mox à se generosè amore Christi pauperis abdicando. De alijs ad hoc votum pertinentibus dicetur in alia consideratione.

VI. Consideret, an revera omnibus se inferiorem non solum lingua enuntiet, sed etiam intimo cordis credat affectu? an non aliquos ob minora naturæ talenta parvipendat & despiciat? verum quid habes, quod non accepisti, & quid gloriaris, quasi non acceperis. An promptus sit ad suspicandum, vel etiam judicandos ac censurandos alios, præsertim si agatur de intentionibus & affectibus cordis, cujus solus DEus arcana novit. Nolite, hortatur S. Apostolus I. Cor. 4. ante tempus judicare, quoadusque veniat Dominus, qui & illuminabit abscondita tenebrarum, & manifestabit consilia cordium. O quantum

B

tunc

tunc distabunt judicia DEI à judicijs hominum.

VII. Consideret duplicem dari singularitatem præsentis gradu prohibitam: unam per excessum assumendò opera statum perfectionis excedentia; aliam per defectum, laxiora in statu suo sectando. Videat ergo *Primò*, an non aliqua particularia, & proprià voluntate assumpta communibus præferat? *Secundò*, an magis æstimet obedientiam, quàm privatam devotionem &c.? *Tertiò*, an non optet, aut procuret sibi quasdam exemptiones sub quæsitis prætextibus? *Quartò*, an habeat æstimationem & amorem communium exercitiorum? *Quintò*, an benè sibi impressum habeat, & in praxi sequatur hoc principium: omnes esse magnificiendos, at paucos, id est Sapientiores, ac virtutis studiosiores, & Christi JEsu ac Sanctorum Imitatores sequendos? *Sextò*, an sua verba & exempla sint talia, ut nulli possint esse occasio scandalii, aut relaxationis disciplinæ Regularis.

*De Grad. 9. 10. & 11. dictum est
in Consideratione Cap. 6.*

Ultimò consideret, quâ modestia
in omni loco & actione, publicè &
privatim se habeat, in quem finem ju-
verit considerare formulare morum,
non pro solis Novitijs, sed quibusvis
Religiosis conscriptum; imò ab his
ratione boni exempli & majoris perfe-
ctionis, quæ ab istis exigitur, longè
accuratiùs observandum.

Consideratio V. Diei.

*De reverentiâ Orationis ex
cap. 19. & 20. S. Regulæ.*

Huc reducantur singulæ actiones
cultum Divinum imediatè concer-
nentes, quales sunt: Sacrificium, horæ
Canonicæ, Oratio mentalis & voca-
lis, circa quæ.

I. Consideret, quâ præparatione
remotâ & proximâ Corporis & Animi
accedat ad tremendum Missæ Sacrifi-
cium. Remota consistit in vita verè
Religiosa, & puritate conscientiæ.

Proxima, cui saltem, quantum possibile est, unus horæ quadrans est tribuendus, in ferventibus affectibus desiderij, doloris ex motivo charitatis, humilitatis &c. Consideratione Dominicæ Passionis, alijsque pijs intentionibus. *Secundò* quâ sensuum recollectione, & animi affectibus, ac ædificatione aliorum accipiat S. Vestimenta, & ad Altare accedat. *Tertiò* quâ accuratione antecederet providere & præparet, ac in actuali celebratione observet omnia tam quoad substantiam, quàm quoad decentiam tanti Mysterij necessaria, & nominatim rubricas singulas etiam minutissimas. *Quartò* quâ intentione, attentione, devotione, pietate, & reverentiâ celebret? *Quintò* quantum temporis devotæ & affectuosæ gratiarum actioni alijsque affectibus tribuat, an ad minimū horæ quadrantem? O qui nosset pretium hujus temporis.

Ulteriùs inquirat, quantum à tempore suscepti Sacerdotij progressum in vir-

virtutibus fecerit? quos effectus operentur quotidiana Sacrae Communiones & Sacrificia, cum ex mente S. Magdal. Pazz. etiam unica communio sufficeret ad Sanctitatem. Quid causae sit modici profectus? an memor & observans fuerit cap. 62. S. Reg. Sacerdotem Benedictinum hoc modo admonentis: *Ordinatus autem caveat elationem aut superbiam, nec quidquam presumat, nisi quod ab Abbate ei precipitur, sciens se multo magis disciplina Regulari subditum. Nec occasione Sacerdotij obliviscatur Regulae Obedientiam & disciplinam, sed magis in Domino proficiat. Qui Regulam à Decanis vel Praepositis constitutam sibi servandam sciat. Quod si aliter presumpserit, non ut Sacerdos sed ut Rebells judicetur.* Ponderet accuratissime verba singula, & si mores suos eis non penitus convenire deprehenderit, mox eos reformare curet: secus enim Sacerdotij dignitas non in bonum, sed in maiorem sui perniciem cedit.

II. Consideret, qualiter se habeat circa horas Canonicas, *Primò* an ante recitationem omnia requirat & præparet: ac mentem tantisper recolligat, intentionem formet, ac in Divinâ præsentia se constituat? *Secundò* An quasi Angelicam in omni motu & situ Corporis modestiam, humilitatem, & Obedientiam præseferat? *Tertiò* An omnes ceremonias externas exactissimè & cum interno affectu observet? *Quartò* Quâ promptitudine & humilitate pro commissis erroribus satisfaciat? *Quintò* An non voci suæ nimium parcat contra illud Eccles. 43. *Exaltate Deum quantum potestis, major est enim omni Laude.* *Sextò* Versus: *Deus in Adjutorium* non sine Mysterio singulis horis præponitur nimirum, ut insufficientiam nostram agnoscentes Divinam opem ferventissimè imploremus ad cultum istum DEO quàm devotissimè persolvendum, & per subjunctum *Gloria &c.* singula verba, quin & puncta ac respirationes illius horæ, ad quam maximam

nam DEI Laudem & gloriam, ac juxta intentiones alias generales & speciales offeramus: an ergo etiam ex sua parte hujus memoria & usus accessit? *Septimò* An ad *Gloria &c.* & alias inclinationes fervorem renovare soleat, etiam juxta consilium S. Magd. Pazz. adjuncto desiderio Martyrij. *Octavò* An non solum singula verba distinctè pronuntiare & audire (quæ est essentialis attentio) verum etiam mentem & affectum voci conformare, aut in his, quæ non intelligit aliâ affectuosâ alterius v. g. Passionis Mysterij consideratione mentem occupare conetur. *Nonò* Qualiter & quàm citò occurrentes distractiones reiiciat, an eas mox ad Christum in Sanctissimo Eucharistiæ Sacramento, aut DEum sibi intimè præsentem allidat? *Decimò* Quâ devotione subjungat *Sacrofancta &c.* ad lucrandas indulgentias, ac aliam piam aspirationem v. g. *DEus propitius &c.* ex lib. Gert. in pleniorē Satisfactionem.

Ulteriùs inquireat, an in recitatione

privatâ (absente justâ & rationabili causâ) exactè observet tempus præscriptum & conveniens, situm Corporis S. Regulæ conformem, nimirum flectendo genua cum tremore Divino, præparationem & intentionem, articulatam, & interno cum pietatis sensu pronuntiationem, sensuum & præsertim oculorum custodiam, reverentiam quandam externam ad verba sacra, & ex quo omnia reliqua promanant, vivam fidem & memoriam Domini DEI intimè præsentis.

III. Consideret, an magni æstimet exercitium Orationis mentalis, tanquam unum ex præcipuis proficiendi medijs, & sine quo vix est possibile diu conservari Spiritum verè Religiosum? an accuratè observet tempora huic exercitio præscripta? qualiter circa ipsam orationem ante-sub-& post se habeat? & quidem *ante* quoad præparationem tum remotam tum proximam. Remota consistit *Primò* in summâ aversione non solum à peccatis, verùm etiam defectibus delibera-

tis: *Secundò* in amore solitudinis & fugâ occupationum obedientiæ non conformium: *Tertiò* in abdicatione omnis erga quamcunque rem, occupationem etiam obedientiæ conformem, affectûs inordinati: *Quartò* in rescissione vanarum recreationum, amissionis temporis, sermonum otiosorum, evagationis sensuum, inutilium & impertinentium cogitationum, omniumque, quæ mentem dissipare & conturbare possunt. Præparatio proxima sita *Primò* in lectione materiæ: *Secundò* in ardenti desiderio ac fame spirituali hujus Angelici exercitij, & resolutâ voluntate in eo persistendi, non obstantibus quibuscunque difficultatibus. Lectio materiæ debet esse mediocris, non nimis longa, nec nimis brevis, debentque in ea fieri determinationes tum circa puncta considerationum, tum circa ipsum fructum generalem & particularem è considerationibus elicendum, quod valdè notandum & observandum, ne secùs in ipsa meditatione

cum perditione temporis & amissione
 fortè totalis fructus hære contin-
 gat, quid proponendum sit. Hoc ta-
 men insuper notato, ut hæ determi-
 nationes ita fiant, ut suus Spiritui
 Sancto relinquatur locus. Indaget
 deinde qualiter ipsam meditationem
 incipiat & absolvat? an accedat expe-
 ditus ab omnibus alijs curis & cogita-
 tionibus impertinentibus? an valdè
 humiliter præmittat invocationem
 Divini Auxilij, seque per vivum
 actum fidei collocet in Divinâ præsen-
 tiâ, ac coram tantâ Majestate se quàm
 profundissimè humiliet, dolendo in-
 super de peccatis & negligentijs eous-
 que admissis? an situs Corporis sit
 plenus respectu, pietate, gravitate,
 & reverentiâ, nec nimium quærens
 suas commoditates? qualiter sensus
 omnes, ac præsertim oculos conti-
 neat, animumque recolletum &
 tranquillum ab alienis cogitationibus
 conservare studeat? an sit contentus
 consideratione superficiali, nec satis
 seriò se applicet? an non nimium cu-
 riositati

riositati indulgeat? an efficaciter voluntatem movere conetur, nec ante desistat, quousque veritatem propositam amplectatur? qualiter circa affectus procedat? an in quâvis meditatione quatuor saltem eliciat, nimirum gratiarum actionis, bonorum propositorum, oblationis & petitionis? an ista proposita sint specifica, conformia statui, factaque cum fiducia quâdam in DEO, quod illa sit expleturus? an oblationes suas uniat meritis Christi, Beatissimæ Virginis &c.? an petitiones faciat cum magno desiderio, profundâ humilitate, filiali cum confidentiâ, constanti perseverantiâ & resignatione. Denique videat, an orationem concludat per actum contritionis, invocationis, deprecationis, gratiarum actionis? an eâ finitâ annotet lumina & proposita? quoties eorum dein sit memor? an datis occasionibus in effectum deducat? qualiter acquisitam in meditatione recollectionem per diem varijs modis, præsertim autem per precum jaculato-

culatioriarum, & Divinae praesentiae exercitium conservare studeat, quod valde curandum.

IV. Consideret, qua reverentia, devotione, attentione & humilitate Domino DEO offerat pensum orationum vocalium, praesertim communium, quales sunt preces Matutinae & Vespertinae, mensales, ad pulsum Angelicum, ad signum pro defunctis? quo studio & affectu feratur erga Sanctissimam Trinitatem, Christum Jesum Eucharisticum, Ejusque Sanctissimam Passionem, Gloriosissimam DEI Matrem, S. Angelum Custodem, S. Josephum, S. P. Benedictum, SS. Tutelares, aliosque Coelites? qua charitate feratur in miseros & afflictos corpore & animo, praesertim peccatores, & in peccandi periculo constitutos, devotè & ferventer DEum pro illis deprecando? item erga animas purgatorij, omnibus modis possibilis eis succurrendo? quo studio flagret ad lucrandas indulgentias, quarum obtinendarum in Religione frequens est

est occasio, quibus & sibi ipsi, & miseris animabus purgatorij plurimum prodesse potest.

Consideratio VI. Diei.

De recto usu Temporis,
ex cap. 48. S. Regulæ.

Applicetur istud cap. 48. modernæ Distributioni temporis, & occupationibus quotidianis.

I. Consideret, an in rei veritate de se ipso dicere possit, esse se juratum hostem otij? O qui pessimos hujus vitij effectus, & pretium temporis ad æternitati laborandum concessi intimè perspiceret, quàm nullum ejus momentum inutiliter collocaret! *Otiositas* inquit S. P. *inimica est animæ.* Ecce! fugimus pro posse inimicum corporis, & hostem animæ non fugiemus?

II. Consideret, qualiter S. P. faciat distinctionem quandam in certa tempora, quibus plus minúsve spiritualibus suos occupari vult. Videat

ergo, an præter quotidiana exercitia habeat certa determinata tempora, quibus magis se recolligat, & Spiritum renovet, qualia sunt annua octiduana exercitia, recollectiones menstruæ, examina & reflexiones super actiones suas &c. de his in consideratione seq.

III. Consideret, quâ sollicitudine curet suas actiones quotidianas quàm optimè peragere, & quidem *Primò* An non sit contentus solum generali matutinâ operum suorum oblatione, sed etiam singulas actualiter, idque non tenuiter & oscitanter, sed cum attentione & affectu amoris DEI super omnia, Obedientiæ, aliarumque virtutum motivis Domino DEO intimè præsentì offerat, hancque oblationem cum similibus actionibus Christi Domini, Beatissimæ Virginis uniat: atque humili corde gratiam ardentè postulet actionem illam secundum omnes circumstantias ritè peragendi. *Secundò* An singulas actiones, cessante legitimo impedimento, præscripto tem-

tempore , ad primum campanæ
 signum absque ullâ vel momentaneâ
 dilatione incipiat & finiat? *Tertio* An
 non ex tristitiâ aut necessitate, sed in-
 terno quodam cum gaudio, ac animi
 lætitiâ ex adimplentione Divinæ volun-
 tatis procreatâ, singulas faciat, quia hi-
 larem datorem diligit DEus. *Quarto*
 An in delectu quarundam occupatio-
 num, item librorum tam spiritualium
 quàm aliorum, non proprium sed Su-
 periorum judicium & voluntatem se-
 quatur. *Quinto* An magnâ cum ac-
 curatione omnes etiam exteriores
 circumstantias observet, cujusmodi
 sunt, sensuum & omnium Corporis
 motuum decens compositio ad Regu-
 las modestiæ, dexteritas, diligentia,
 assiduitas, ut non misceantur imper-
 tinentia. *Sexto* An studeat omnia
 sua agere mansuetè, tranquillè, mo-
 destè, non turbulenter, imò properè,
 importunè, sed cum maturitate, con-
 sideratione, & prudentiâ, non tamen
 humanâ, carnali & politicâ, sed su-
 pernaturali, desumptâ ex veritatibus
 &

& principijs Fidei & Asceseos, quæ benè usurpata non reddit hominem (ut quidam existimant) vilem, contemptibilem, inutilem functionibus Monasterij &c. Sed efficiet verè maturum, tranquillum, fortem, & imperterritum, verbô Virum solidum. *Septimò* An super actiones saltem magis præcipuas se reflectat, omneque bonum, quod in eis invenerit, cum humili gratiarum actione DEO attribuat, non sibi, malum verò semper à se factum sciat, de eo doleat, & satisfaciat? Præter hæc generalia cuivis actioni applicabilia & applicanda, magis in particulari.

IV. Consideret, quo fructu peragat vel audiat Lectiones Spirituales, quarum in S. Regulâ fit mentio, & quidem *Primò* privatam, tam quoad materiam, quàm quoad modum. Videat ergo, an non ipse sibi velit esse Dux & Magister eligendo quasvis materias genio suo arridentes &c. & non potius quoad harum determinationem totus pendeat à voluntate
 Supe-

Superiorum, aut alterius ab ipsis approbati P. Spiritualis? quanti æstimet lectionem S. Regulæ? an ejus sensum & Spiritum aliquandò intimè penetrare studuit? an verò (quod absit) pestilentissima illa persuasione est imbutus, quasi hæc Regula nostris temporibus amplius observari haud possit? O persuasionem! quâ an pestilentius quid ad totius nostri Ordinis destructionem excogitari possit, non facile invenio! paucissima sunt, quæ vel per legitimam dispensationem aut Constitutiones Pontificias, aut consuetudinem NB. legitime introductam sublata sunt, reliqua omnia in suo vigore persistunt: & hanc ipsam, non aliam profitemur, quam olim Patres nostri Sanctissimi professi sunt. Quid mirum leges illas non observari, quæ ne quidem sollicitè addiscuntur, & ideò non addiscuntur, quia non æstimantur. O qui Thesauros hac in Regulâ delitescentes nosset, quàm aliter sentiret! hæc Regula tot millibus Sanctorum Dux fuit
ad

ad beatam Patriam, nunc verò vix non inter postrema ipsa ejus Lectio numeratur! quomodo ergo excitabitur in Ecclesia DEI Spiritus D. P. Benedicti, quod toties Optimum DEum oramus, si ejus Regula, in quâ totus hujus Patris Spiritus continetur, in tam vili pretio habetur! ergo si cupimus exaudiri preces nostras, faciamus etiam, quod nostrarum partiû est, & in hac lege Domini meditemur die ac nocte, ejus etsi minimam observantiam aut transgressionem maximi faciamus, non obstantibus quibusvis dictaminibus, visis, vel auditis, videntis vel audiendis in contrarium, discamusque S. Regulam non modernis temporibus, sed moderna tempora S. Regulæ accommodare. Hoc paulò fusiùs, & utinam cum fructu? Quantum ad modum legendi videat, an eam incipiat præmissò actu contritionis, & invocationis Divini auxilij? an eam peragat ex vero desiderio proficiendi? an nō interrumpat impertinentibus, aut decurtet? an legat ordi-

dinate, non transcursum, modò hic, modò ibi? an legat cū mentis attentione & applicatione, lecta q̃; sibi non alijs applicet? an intermixtis pijs affectibus & propositis, & subjuncta gratiarum actione & deprecatione? *Secundò* Circa Lectionem mensalem inquirat, an dum sicut Corpus cibo, ita Spiritum pascat attentā auditione eorum, quæ super mensam leguntur? an in mensis dispensatis ipsemet sibi quandam lectionem formet, animum quandoque ad intra per pias considerationes & affectus revocando, ne totus ad extra effundatur? an non optet vel quærat abesse à mensis Regularibus duplici suo damno, cū hac ratione (ut alia taceam) & se ipsum privet benedictione cibi communis, & refectiōe Spiritūs. *Tertiò* Circa Capitularem indaget, an constituto tempore celeriter ad eam accurrat? quo desiderio attentionēque exclusis omnibus alijs impertinentibus cogitationibus eam audiat? an per illam ita se recolligat, ut & ad
Com-

Completorium devotissimè persolvendum, & ad noctium phantasmata fortiter superanda se quàm optimè disponat?

V. Consideret, quo fructu & accurate Examina conscientiae, tam particulare quàm generale persolvat? an in deligendo vitio vel virtute sequatur consilium sui P. Spiritualis? an de die in diem, de hebdomadâ in hebdomodam, de mense in mensem secum desuper ineat rationem? an accurate observet tempora utrique examini determinata? an his temporibus praemissa gratiarum actione, Divinae Opis invocatione, & conscientiae discussione, maximè verò dolori, & firmis propositis & resolutionibus, praesertim circa aliqua particularia, faciendis det operam: in his duobus consistit praecipuus fructus examinum. An aliqua ratione Divinae Justitiae satisfacere studeat?

VI. Consideret, quâ ratione studia sua (quæ defactò ut plurimum operi manuum successerunt) peragat? an quoad

quoad materiam studiorum maneat intra limites Obedientiæ, nulli alteri studio se applicando, quàm cui Superiores volunt, quod etiam circa lectionem Authorum observandum?

VII. Consideret sua opera manualia, quæ de facto sunt in usu, qualia sunt servitium in mensâ, scriptio, aut aliud opus specialiter à Superiore injunctum. Videat igitur, quâ charitate, humilitate, alacritate, modestiâ, & pijs intentionibus ad mensam ministret? an non aliquando se ab hoc Officio subtrahat? an ea, quæ scribit, & alijs usui esse possunt, legibili caractere scribere conetur? an lecta vel audita alicujus momenti tum ad spiritualem tum ad litterarium profectum certo ordine annotet? an æque promptus sit ad demandatam descriptionem aut versionem alicujus libri, & alia similia etiam manualia exercitia & labores, quàm ad alia magis plausibilia &c.

Consideret denique, quia S. P. hic præcipit, ne Frater ad Fratrem jungatur horis incompetentibus, quod multò magis intelligendum de Personis alijs v. g. famulis, consanguineis, Sæcularibus &c. an exactè observet hoc statutum de vitando ingressu Cellarum? an sit verè amans solitudinis suæ Cellæ, eamque quàm arctissimè custodiat? an non sine necessitate amet discursationes per Monasterium? an non nimium sit familiaris cum famulis, nimio affectu feratur in Consanguineos, amet activas & passivas visitationes Sæculariũ &c.? quæ omnia vehementer dissipant animum, & utramque solitudinem tam internam quàm externam faciunt deferere, & exhorrescere. O quàm tranquillè & consolatè vivit Religiosus, qui benè novit custodire Cellam suam, atque cor suum tenere abstractum & liberum ab omni adhæsione creaturarum!

Consideratio VII. Diei.

De Fervore Novitio conser-
vando & augendo ex cap.

58. S. Regulæ.

CONSIDERET I. An in rei veritate se
ipsum solari possit, quòd in No-
vitiatu existens, & ad Professionem
admissus habuerit conditiones boni
Novitij hoc Cap. descriptas? videat
ergo, quo fine ad Religionem venerit:
an ut DEO perfectius & sincerè famu-
letur ad mentem S. Regulæ & Funda-
torum, an verò ut sua desideria, vo-
luntatem, commoditatem, hono-
rem &c. obtineat & sequatur? an
non foverit quasdam persuasiones er-
roneas circa futura tempora, contra-
rias lectis & frequentius inculcatis
tempore Novitiatûs? an non spebus
quibusdam inanibus & noxijs, obti-
nendæ aliquando majoris libertatis,
semetipsum ad tacitè perferendas anni
illius molestias resolverit? in-
quirat an ex vero Divinæ Gloriæ &
perfectionis obtinendæ desiderio, an
verò

verò ex arida consuetudine, & quia
 sic fieri debuit, Divinam Psalmodiam,
 Meditationes, Lectiones Spirituales,
 Examina, Preces &c. persolverit, &
 Sacramenta Pœnitentiæ & Eucharistiæ
 frequentarit? an obediendo re-
 spexerit in Superiore Personam DEI,
 an hominis tantum? fueritne hæc
 Obedientia profecta ex motivo super-
 naturali, an verò solum ex timore &
 respectu humano? an cum abnegatio-
 ne iudicii & voluntatis propriæ, sine
 murmure, etiam cordis? an fuerit
 promptus ad opprobria & sui con-
 temptum, an verò solum externè hu-
 milis, intus verò optarit magnifici,
 extolli, laudari, videri, promoveri,
 præferri &c.? an verè filialiter, &
 non solum apparenter, vel nullatenus
 confidentialis erga P. Spiritualem?
 quo studio reliquorum graduum hu-
 militatis exercitio se dederit? an obli-
 gationes votorum, aliasque magis
 substantiales tam quoad substantiam
 ipsam, quàm quoad perfectionem,
 non solum benè scire & intelligere,
 sed

sed etiam opere adimplere studuerit?
 an verè sibi persuaferit statum Reli-
 giosum esse perpetuam naturæ vio-
 lentiam? non esse à pugnâ cessandum,
 quousque anima à corpore separetur?
 non esse hîc tempus otij sed laboris:
 quô diutius in Religione vivitur, eò
 ad majorem perfectionem se fore
 obligatum: per S. Professionem, Sa-
 cerdotium, aut Officia contrahi no-
 vos titulos majoris perfectionis, nun-
 quam majoris libertatis, exemptio-
 num &c. an benè ponderârît gravis-
 simam obligationem tendendi ad per-
 fectionem, item Spiritum nostræ Re-
 ligionis, qui est humiliari & obedire:
 nec non vitæ communis & stabilita-
 tis commoda & incommoda? an sa-
 tis tutum esse putaverit vivere pro-
 miscuè juxta aliorum exempla visa
 vel audita? S. P. Benedictus Cap. 3.
 non aliorum exempla, sed S. Regu-
 lam omnibus sequendam decernit di-
 cens: *in omnibus omnes Magistram*
sequantur Regulam, neque ab eâ
temerè devietur à quoquam. His
 C ita

ita discussis ad modernum statum suum conversus.

II. Consideret, an casu quo Novitiatus non ritè ad mentem SS. Legislatoris exactus fuisset, an inquam retractârit culpam, & supplenda suppleverit? quodsi necdum factum esset, nec ad momentum differre velit? si verò in Novitiatu omnia ritè peracta fuerint.

III. Consideret, qualiter conceptum in Novitiatu Spiritum conservare & augere studuerit? Vigetne in animo permagna Religiosæ Vocationis existimatio, jugisque memoria ingentis beneficii, quo DEus ipsum è mundo eduxit, nec non permagnæ illius charitatis, quam Religio per susceptionem ei exhibuit: an & quâ sedulitate & fructu observat tempora renovandi Spiritum in annuis & mensstruis exercitijs, aut etiam frequentius, si opus fuerit? in specie, præter ea, quæ jam in alijs considerationibus habentur,

IV. Consideret, an & in quo gradu

du in se inveniat conditiones SS. P. quas olim in Novitio desideravit: quo fine de facto persistat in Religione, an verè puro, & à propria quaesitione alieno? quænam habeat de facto dictamina circa observantiam S. Regulæ, futuras dispositiones &c. sũntne in verâ Humilitate & Obedientiâ fundata? quo affectu fertur erga res Divinas, præferendo eas omnibus alijs? qua velocitate occurrit ad opus Dei tam diurnum quàm nocturnum? an non quærat vel affectet exemptiones? habeátne magnam æstimationem etiam aliorum exercitiorum Spiritualium, Meditationis, Læctionis, Examinum &c. An ratione Sacerdotij, Officiorum vel ætatis putet se minùs obligatum secundùm omnes conditiones à S. Regula præscriptas obedire, aut licere sibi liberiùs obloqui Superiori? an non erubescat obedire? inquirat an nihil de punctis honoris in animo delitecat? an non habeat aliqua principia politica, quæ ad nihil aliud

aliud tendunt, quàm (ut alia taceam)
ad aucupandos favores, æstimationem,
plausum hominum &c. ? O vanitas!
O quantum hæc distant à doctrinâ
humilis JESU, & S. P. Benedicti,
qui nil nisi humilitatem in singulis
ferè S. Regulæ Capp. spirat. An non
putaret sibi fieri injuriam, si non pro-
moveretur ad hoc vel illud Officium,
cujus se capacem, & præ alijs dignum
existimaret : aut si promotus ad nu-
tum Superioris à tali iterum remo-
veretur : aut ratione Officij ad locum
digniores evectus, denuò in Ordinem
redigeretur &c. ? hæc non sunt
sentimenta humilium & verorum Re-
ligiosorum, qui ad omnia se opera-
rios malos & indignos æstimant, omni
vilitate & extremitate contenti sunt,
omnibusque se inferiores intimo cor-
dis credunt affectu &c.

V. Consideret, quâ fidelitate &
perfectione reddiderit DEO Vota
sua? Videat ergo *primò*, an benè ap-
prehendat conceptum essentialem
voti paupertatis, qui consistit in
omni-

omnimodâ incapacitate dominiij, & cujusvis Juris temporalis, nec non in omnimodâ dependentiâ quoad usum etiam temporalium à voluntate Abbatis, qui solùm ad usus licitos, utiles & necessarios, non autem superfluos facultatem præbere potest, quæ tamen ipsa facultas & licentia, ut eâ licitè & validè utatur, ac per eam à violatione paupertatis excusetur, debet esse vel expressa, vel tacita, vel præsumpta de præsentì: quæ tamen ultima non sufficit, si Superior adiri possit: ac præterea quævis istarum oportet, ut sit à Superiore liberè data, non verò metu vel dolo extorta, aut subreptitiè obtenta, vel ad evitandum majus malum concessa? an nihil, etsi minimum, affectu proprietario possideat, cujus indicia certa essent, si paratus esset potius Superiori resistere, quàm rem eam reddere, si ob talis rei ablationem à Superiore factam in graves turbationes & insolentias incideret, si ad obtinendam vel conservandam rem ejusmo-

di illicitas artes adhiberet v. g. occultas familiaritates, negotiationes, occultationes in cistis, procurando seras & claves occultas &c. ? an res eousque detineat & fervet, ut corrumpantur ? an res sibi ad usum concessas luride tractet ? an retineat superflua etiam cum licentiâ Prælati, quæ non patrocinator ? qualiter in cibo, potu, vestitu, supellectili, medicinis paupertatem observet ? ubi iterum multa particularia occurrunt. An sine licentiâ donet, vendat, commodet, permutet sive cum sæcularibus, sive cum Religiosis ejusdem vel alterius Monasterij ? an cum ijs, quæ de cibo, potu, aliisque necessarijs sibi subtrahit, pro libitu disponat ? an pecuniam pro honestis usibus concessam expendat in usus vanos, inutiles, curiosos, superfluos &c. ? an faciat Eleemosinam ultra timoratorum consuetudinem ? an sine dictâ licentiâ accipiat aliquid vel de rebus Monasterij, vel à Confratre vel extraneo, præcipue, si per talia contrahatur recipro-

ca aliqua obligatio, aut incurratur indirectè saltem periculum animæ, vel noceatur disciplinæ communi? an mittat vel accipiat litteras inscijs Superioribus? an non sibi procuret superflua & extraordinaria? an non illos felices reputet, qui talibus abundant? an etiam tempore infirmitatis sit contentus sibi ministratis & non superfluitate suâ contristet alios? an non nimium fugiat comites & effectus paupertatis, quales sunt, quarundam rerum fortè etiam aliquo modo necessariarum indigentia, defectus commoditatis in habitatione, suppellectili, cibo, potu &c. O qui Christum amore sui pauperem effectum præ oculis haberet, is aliâ instructione & adhortatione opus haud haberet.

Secundò circa votum castitatis inquirat, quo amore flagret hujus Anglicæ virtutis? quâ vigilantia attendat primis cogitationibus, desideriis &c.? an hæc quamprimum à conspectibus cordis sui rejiciat, ad Christum allidat, & Seniori Spirituali patefa-

tefaciat? quâ curâ sensus, præsertim oculos, custodiat? quàm duriter & severè corpus suum tractet præsertim quoad abstinentiam & sobrietatem? quâ denique sedulitate alia media passim nota, præsertim Regularia, id est à S. Regulâ præscripta, ac pro ratione periculi etiam extraordinaria adhibeat? Ecce portamus thesaurum in vasis fictilibus! ô quantò igitur studio est custodiendus!

Tertiò de Obedientiâ, tum in hac tum in præcedentibus considerationibus plura jam sunt allata, quæ etiam huc referri possunt.

Quartò circa stabilitatem, an nunquam in vocatione suâ titubârit? & cur? an non aliquo tædio afficiatur circa locum Professionis, atque inde optet, aut inde dimitti, aut saltem esse extra conspectum Superiorum suorum? an non libentiùs moraretur in Parochijs, alijsque locis Monasterio incorporatis, quàm in ipso Monasterio, & ægrè ferret revocationem ad Monasterium? Nota boni Religiosi est,

est, si corpore sit ibi, ubi Superiores eum esse volunt, animò verò & desiderio semper commoretur in suo Monasterio. An non amet vagari extra Monasterium per itinera &c. ? multum solius curiositatis causa itinerantes plerumque reportant corruptos mores (coram prudentibus) os profanum, garrulum & jactabundum, vacuum marsupium (utinam non etiam violatam paupertatem) sanitatem destructam, imagines multarum rerum perniciosarum, Spiritum vanum & mundanum, odium propriæ Religionis, Monasterij, observantiarum, sementem innumerarum distractionum, & pravarum Affectuum. Quos effectus etiam frequenter experiuntur ij, qui quidem cum licentiâ & voluntate Superioris extra Monasterium v. g. Parochijs degunt, nimio tamen affectu ejusmodi locis, & proprijs commoditatibus adhærent, nec vitam verè non solum externè, sed etiam internè Religiosam, à sæculi actibus quantum fieri potest

alienam & mortificatam agere student. Quis ergo non potius ista fugiat, quàm affectet? Medium optimum, ne stabilitas loci gravis sed suavis etiam accidat, est, ut simus verè boni & Spirituales viri, otium prorsus devitemus, conformiter voluntati Superiorum semper simus occupati, non quæramus quæ nostra sunt, sed quæ DEI, reprimamus Spiritum superbiæ & curiositatis, libenter velimus in Christo ducere vitam absconditam, ac coram mundo magis esse contempti & ignobiles, & monente SS. Legislatore perseverantes in Monasterio usque ad mortem (saltem desiderio, si aliter Superiores jubeant) Passionibus Christi per patientiam participare, ut & Regni ejus mereamur esse consortes. O quot istorum observantes Benedictini in illo Judicii die à suis latebris extrahentur, & super sedes judicantium collocabuntur, dum interim gloriosos terræ Deus humiliabit, & memoria illorum erit ignobilis. O quantum

tum meritum & præmium habebit Religiosus, qui 30. 40. aut pluribus annis stabilitatis incommoda constanter usque ad mortem ex vero Spiritu portaverit, dum è contrario vagi & instabiles animi, quærentes tantum quæ sua sunt, non quæ Jesu Christi, nec hîc nec ibi consolationem, minus præmium (& utinam non hujus locò gravissima supplicia) obtinebunt.

Quintò tandem circa conversionem morum. An talis sit ejus sentiendi, agendi, vivendi ratio, quæ habitui Monastico per omnia sit conformis? habitum materiale nemo secum deferet ad judicium, bene autem habitus virtutum aut vitiorum: quantum ergo timendum, ne is, qui solo externo habitu fuit Religiosus, ibi pro tali agnoscatur, sed pars ejus sit cum hypocritis. Videat quanto ferveat proficiendi desiderio, estne verè ardens & efficax, id est, conjunctum cum actuali conatu & applicatione mediorum Regularium, præcepto-

ceptorum Divinorum & Ecclesiasticorum, ac votorum observatione, & veræ DEI proximique charitatis exercitio? an putat Religiosum illum tutum esse in conscientia, qui contentus solâ externâ & superficiali observantiâ, de cætero omni ex parte tantum genio & otio indulget, aut alijs occupationibus sive profanis sive etiam Spiritualibus ita se totum impendit, ut parum vel nihil impendat & invigilet propriæ perfectioni, aut qui contentus sola mortalia peccata vitare, de venialibus nihil aut parum curat, ut nihil dicam de eo, qui perfectionem formaliter contemnit, aut propter difficultatem animum proficiendi totaliter abiicit? quis quis ab his liber esse desiderat, caveat etiam tardè & tepidè progredi, æmuletur charismata meliora, fugiat laxiora dictamina & Socios, ac præsertim Spiritum vanitatis & politiæ mundanæ, audiat conscientiam & Susurros Divinos, spiritualia exercitia exactè perficiat, amet corrigi & admoneri, Spiritum & vota
fre-

frequentius renovet, caveat nimiam effusionem ad externa, præsertim ad sensualitates, Sacramenta non obiter, sed valdè devotè frequentet, mortificationem Corporis non abijciat, denique cupidus & studiosus sit augendæ gratiæ Divinæ, ac pro posse eidem cooperetur. Sit etiam frequenter memor illius terrificæ sententiæ, quam S. P. formulæ Professionis subnectit: *ut si aliquando aliter fecerit, ab Eo se damnandum sciat, quem irridet.*

Consideratio VIII. Diei.

De Zelo bono, quem debent habere Monachi ex cap.

72. S. Regulæ.

S Pater duplicem Zelum distinguit, bonum & malum. Circa Zelum bonum consideret, an in se inveniat indicia & effectus boni Zeli, quem S. P. tantopere suis inesse desiderat, & quidem

I. An Deum verè diligat ex toto corde, totâ animâ, tota virtute: in Eum speret, Eum timeat, & præsentem ubiq; reveareatur: Ei tanquam omnium bonorum Auctori omnem honorem & gloriam, & gratiarum actionem impendat, optetque, ac quantum in ipso est etiam procuret, ut ab omnibus & in omnibus glorificetur DEUS?

II. An Christo omninò nihil præponat? quod facili negotio deprehendet, si vitam suam, mores & dictamina cum vitâ Christi, Ejusque sanctissimis exemplis & doctrinis contulerit, & mutuam ad invicem convenientiam, vel disconvenientiam perpendarit. Si in rei veritate cum D. Nazian. cap. 1. dicere possit: *Omnia ei, qui me in sortem accepit, dono dedi, opes, famam, nominisq; splendorem, valetudinem, litteras ipsas, ex quibus duntaxat hoc commodi tuli, ut eas aspernarer, atque aliquid haberem, cui Christum anteferrem.*

III. An non solùm se ipsum morigerum, & per omnia dirigibilem Filium suæ

suæ dilectissimæ Matris , Religionis
inquam, exhibeat, verum etiam pro
possibili Ejus honorem & conserva-
tionem sanctè & discretè Zelet, aver-
tendo & impediendo , quæ discipli-
nam Regularem quoquo modo rela-
xare, econtra tum exemplo, tum, si
opus sit, etiam verbo fortiter pro-
pugnando ea omnia, quæ ad ejus de-
corem, conservationem & augmen-
tum facere possunt, non obstantibus
quorundam fortè oblocutionibus,
aut etiam sui apud tales odio & con-
temptu &c.

IV. An Abbatem suum, aliosque
Superiores ab ipso ordinatos sincerâ,
& humili charitate diligat, revereatur,
obediat, & tanquam Filius ad Patrem
in quâcunque suâ necessitate humili-
ter & amanter recurrat. Sincera ve-
rò charitas dicitur illa, quæ nulla fi-
ctionis aut adulationis labe contami-
natur, nec ullo timoris aut remune-
rationis intuitu corrupta est, sed pro
solo DEI amore impenditur.

V. An charitatem Fraternitatis ca-
sto

sto impendat amore, id est, diligendo omnes charitate indifferenti & universalis, omnes etiam Adversarios & inimicos comprehendente, idque ex motivo supernaturali, qualia sunt: eadem Imago DEI, par redemptio, unus idemque finis ultimus, præceptum strictissimum amandi proximū, non amicum tantum, sed etiam inimicum &c. honore invicem præveniēdo, infirmitates sive corporum sive morum patientissimè tolerando, Obedientiam sibi certatim impendendo, non sequendo quod sibi utile judicat, sed quod magis alij: quibus veræ dilectionis actibus à S. P. hoc cap. recensitis addendi sunt: Oratio non pro se solū, & pro conservacione boni communis, sed etiam pro alijs in particulari, specialiter etiam pro inimicis: compassio in aliorum miserijs, auxilium in necessitatibus: fraterna correctio, admonitio, adhortatio, & si hæc non profit, aut scandalum timeatur, etiam charitativa delatio ad Superiorem, aliaque quæ S. Paulus

Paulus 1. Cor. 13. inter signa veræ dilectionis ponit, sed brevitatis causa hic omittuntur. Et hæc pauca de bono Zelo.

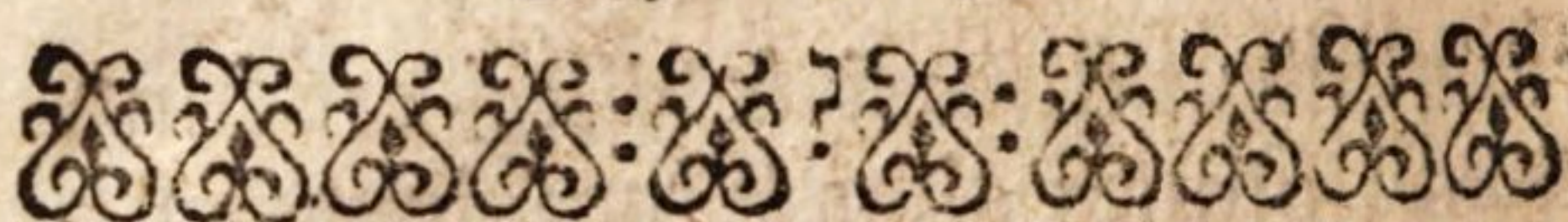
Jam de malo & amaritudinis Zelo, qui separat à Deo, & ducit ad infernū. Consideret, an in se inveniat quædam hujus pessimi Zeli indicia, hæc autem sunt prorsus opposita ijs, quæ supra pro bono Zelo agnoscendo sunt proposita. Quia tamen quandoque Zelus iste amarus sub specie boni se insinuat, ac mentem pervertit, unicum ejus hîc appono infallibile indicium desumptum ex verbis Apostoli Jacobi 3. deinde quædam proponam media bonum Zelum incorruptum DEO dante conservandi. Verba S. Apostoli sunt ista: *Si Zelum amarum habetis, & contentiones sunt in cordibus vestris, nolite gloriari & mendaces esse adversus veritatem. Non enim est ista sapientia de sursū descendens, sed terrena, animalis, diabolica. Ubi enim Zelus & contentio, ibi inconstantia & omne opus prævum.* Quæ autem
de

de sursum est sapientia, primum quidem (notentur singula) pudica est, deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis consentiens, plena misericordiâ, & fructibus bonis, non judicans, sine simulatione, fructus autem justitiæ in pace seminatur, facientibus pacem.

Media verò, quibus bonus Zelus nutritur, malus verò proscribitur sunt *Primò* omni studio vitare suspiciones & interpretationes finistras, præsertim in materiâ charitatis, quibus quis putat se ab alijs odio haberi, despici, minùs amari, aut æstimari. *Secundò*, abnegare voluntatem propriam, quæ radix est & seminarium omnium discordiarum. *Tertiò*, fugere nimiam familiaritatem & propensionem mutuam. *Quartò*, cavere nimiam amicitiam cum externis, quâ charitas, quæ fratribus debetur, transfertur ad externos. *Quintò*, detestari partialitatem mutuam, quâ affectus, qui omnibus debetur, ad paucos contrahitur, & alij se propterea

rea minùs æstimari & diligi credunt. *Sextò*, omnes alios se superiores æstimare. *Septimò*, omnes iracundiæ & amarulentiaë motus mox in principio generosè suppressere, nec iracundiæ tempus reservare, sed post offensam velociter reconciliari. *Octavò*, cum omnibus sincerè sine ulla fictione aut simulatione, humiliter & reverenter conversari. *Nonò*, fugere particularitatem, & in omnibus licitis amare communitatem. *Decimò*, publicè seclusis omnibus respectibus & motivis humanis profiteri amorem rectitudinis, observantiæ Regularis, Crucis, & humilitatis Christi, & contemptum rerum, voluptatum, honorum hujus mundi & sui ipsius.

ALPHABETICUM COMPENDIUM

Super
Præcedentes Considera-
tiones.

Accusatio sui

PEragenda 1. Cum diligentia in in-
quirendo, & promptitudine sine
dilatione. 2. Animo verè humili &
contrito, non ex arida consuetudine.
3. Magna patientia & alacritate ex-
cipiendo correctiones & poenitentias.

Castitas

Fovenda 1. Magno amore, vehemen-
tique desiderio hujus Virtutis præ-
sertim instante molestia tentationis.
2. Sollicita vigilantia & attentione
ad primas cogitationes, phantasias &
desideria, quæ, 3. quamvis vana so-
lùm & otiosa, non autem mala vel
turpia

turpia videantur, mox rejicienda, & ut S. P. loquitur, ad Christum allidenda, & Superiori manifestanda.

4. Exactâ custodiâ sensuum, præcipuè oculorum & tactûs. 5. Severâ mortificatione Corporis, singulari abstinentiâ & sobrietate.

Celebratio Missæ

Requirit præparationem *remotam* & *proximam*. Remota consistit in vitâ verè religiosâ, & sincerâ curâ puritatis conscientiæ.

Proxima exigit, ut 1. Saltem unus quadrans impendatur ferventibus affectibus, pijs intentionibus, considerationi Dominicæ Passionis, alijsque virtutum, maximè humilitatis, & charitatis exercitijs. 2. Summâ sensuum recollectione ac communi ædificatione sacra vestimenta accipiantur, & ad Altare accedatur. 3. Antecedenter revideantur, & accuratè præparentur, ipsaque actuali celebratione observentur omnia tam quoad substantiam, quàm quoad decentiam, cum reflexione ad Rubricas

cas etiam minutissimas. 4. Purissimâ & sanctissimâ intentione, absorptâ devotione, exemplari pietate & reverentiâ Divinum Sacrificium peragatur. 5. Denuò quadrans horæ minimum affectuosæ gratiarum actioni, alijsque affectibus tribuatur.

Communis vita

1. Non præfert propriam voluntatem, vel particularia communibus Exercitijs. 2. Magis æstimat obedientiam, quàm propriam devotionem. 3. Non optat, nec procurat exemptiones sub quæsitis prætextibus. 4. Habet summam æstimationem & amorem Communitatis. 5. Omnes quidem magnificat, sed æmulatur charismata meliora, & virtutis Studiosiores ac Christi imitatores sequitur. 6. Verbo & exemplo talem se ostendit, ut nulli sit occasio scandali, vel causa relaxationis Disciplinæ Regularis.

Compunctio

Procuratur & conservatur non modò

dō per quotidiana exercitia exactē peragenda : verū insuper Spiritus renovandus per Exercitia annua, re-
collectiones menstruas & hebdomo-
darias, reflexas considerationes, &
examina suarum actionum.

Confessio Sacramentalis

Debet esse 1. Frequens, humilis, sin-
cera, brevis, fiducialis & fidelis, re-
spiciendo in Confessario Personam
DEI. 2. Accurata, nimirum cum
studiosā præparatione, intimo dolore,
resoluto proposito diminuendi pecca-
ta venalia, vel in gravitate, vel in spe-
cie, vel in numero, vel in affectu, aut
deliberatione. 3. Conjuncta cum vivā
fide, magnā æstimatione Sacramenti,
firmā spe & fiduciā percipiendi ejus-
dem fructus, novāsque vires & gra-
tias ad evitandā peccata, ingenti odio
in levissima peccata, tanquam offensas
Summi Boni, ardenti desiderio purita-
tis conscientiae & profectus spiritualis.

Conversio Morum,

Amat 1. Talem sentiendi, agendi,

vivendi rationem, quæ Habitui Monastico, & sublimi vocationi per omnia sit conformis. 2. Excitat efficax desiderium proficiendi cum actuali conatu & applicatione mediiorum regularium, cum custodiâ votorum, DEI & Ecclesiæ præceptorum, & cum exercitio veræ charitatis erga DEum & Proximum. 3. Non est contenta superficiali & externâ solum observantiâ, de reliquo autem indulgens otio & genio: nec alijs occupationibus, sive profanis, sive spiritualibus ita se totaliter impendit, ut parùm vel nihil invigilet propriæ perfectioni. 4. Non satis est sola vitare mortalia, dum interea nihil vel parùm curantur venialia: nec unquam perfectionem contemnit, aut propter difficultates occurrentes totum animum proficiendi abiicit, vel deponit. 5. Cavet à tardo & tepido progressu virtutis: æmulatur charismata meliora: fugit laxiora dictamina & Socios: perpetuâ sollicitudine excludit Spiritum vanitatis & politiæ humanæ: audit

audit conscientiam & Divinas inspirationes : Spiritualia Exercitia exactè peragit ; amat corrigi & admoneri : Spiritum & vota frequentius renovat : cavet nimiam effusionem ad externa , præsertim ad sensualitates : frequentat Sacramenta non obiter , sed cum multâ devotione : Mortificationem Corporis nunquam negligit : Studet augendæ jugiter Gratiæ Divinæ , eique omni possibili modo cooperatur.

Examina

Facienda 1. Accuratè statutis omnino temporibus. 2. De die in diem, de hebdomadâ in hebdomadam , de mense in mensem , initâ secum ipso ratione super fructu examinum. 3. Cum præviâ gratiarum actione, Divinæ opis invocatione , conscientia discussionem, vero dolore , firmis propositis , & particularibus quibusdam resolutionibus , præsertim circa transgressiones & defectus magis periculosos. 4. Denique subjungendum

D
dum

dum aliquod poenitentiae opus, ut
Divinae Justitiae aliquo modo satisfiat.

Humilitas

1. Non attendit ad vanos respectus
hominum, nec timet eorum offensas
& displicentias, aut mala ab ipsis in-
fligenda. 2. Timet Deum, non ob
mala pœnæ, sed ne tanquam pijs-
simus Pater offendatur, & anima ab
Eo elongetur. 3. Summè horret
omne peccatum, non solum mortale,
verùm & veniale, præsertim delibe-
ratum. 4. Fugit occasiones culpa-
biles Deum vel levissimè offendendi.
5. Cavet oblivionem eorum, quæ
facienda incumbunt. 6. Attendit ad
omnes cogitationes & desideria, ac
mox illicita comprimit. 7. Curat
& æstimat res minimas. 8. Studiosè
quærit quotidianas occasiones abne-
gandi propriam voluntatem. 9. Nun-
quam Superiorum imperia & disposi-
tiones discutit, dijudicat, aut immu-
tari cupit. 10. Promptè amplecti-
tur etiam imperia voluntati & incli-
nationi,

nationi propriæ , aut innatis honorum punctulis contraria , cum resolutione persistendi in hac cruce usque ad mortem. 11. Est contenta omni vilitate in cibo, potu, vestitu, supellectili, habitatione, omnique extremitate quoad statum, gradum, occupationes & locum : neque affectat, minimè procurat promotionem ad Munia Ecclesiastica, officia, & occupationes speciosas, aut loci præeminentiam, quin potius se illis omnibus & singulis indignissimum, & operarium malum judicat. 12. Neminem ob minora naturæ talenta parvivendit & despicit. 13. Nec est facilis ad suspicandum, vel judicandum alios, præsertim de intentionibus, & affectibus Cordis soli DEO notis.

Intentio

Operatur 1. Omnia ex puro DEI amore, ad dandum Ei summum gustum ac beneplacitum, unice propter semetipsum, & ad gloriam Ejus summè augendam. 2. Ex motivo proprio

prio talis actionis, v. g. studet, meditatur, legit ex motivo cognoscendi Deum, Eumque etiam alijs cognitum & amabilem reddendi; pœnitet de peccatis ex motivo se reconciliandi cum Deo; abstinet ex motivo se affligendi, & carnem suam amore DEI subjiciendi. 3. Ex aliarum quoque virtutum motivis, quibus actiones suas nobilitare conatur.

Lectio Spiritualis.

Privata 1. Inchoanda cum actu contritionis, & invocatione Divini auxiliij. 2. Peragenda ordinatè, non cursim, cum mentis attentione, & applicatione, ex vero proficiendi desiderio, intermixtis pijs affectibus & propositis. 3. Non interrompenda impertinentibus, neque abbrevianda: item lecta sibi non alijs applicanda: 4. Non eligendæ quævis materiæ genio tantùm suo arridentes, sed potius harum determinatio à voluntate Superiorum, vel ab Iphis approbato Patre spirituali petenda. 5. Præpri-
mis

mis æstimanda Lectio S. Regulæ, cuius sensus & intimus Spiritus omni studio perscrutandus. 6. Minimæ observantiæ & transgressionis S. Regulæ maximi faciendæ, non obstantibus pravis dictaminibus, quale est, S. Regulam nostris temporibus observari haud posse, vel non obligare sub peccato &c. nec attentis quibuscunque contrariis. 7. Denique cum gratiarum actione & deprecatione concludenda.

Mensalis 1. Attentè & devotè excipienda, mortificato non nihil naturali ciborum appetitu. 2. In mensis dispensatis Lectio quædam sibi ipsi formanda, revocato ad intra perpias considerationes & affectus animo. 3. Non quærendæ occasionis absentia à Mensis Regularibus.

Capitularis 1. Statuto tempore, datoque signo celeriter adeunda. 2. Magno desiderio & attentione exclusis alijs omnibus impertinentibus cogitationibus audienda. 3. Per illam Cor & animus recolligendus, ut

D 3 quàm

quàm optimè disponatur ad Completorium devotissimè persolvendum, & ad noctium phantasmata fortiter superanda.

Linguae Usus

Rectus ut sit, debet 1. Observare tempora Silentij, qualia sunt nocturnum, tempus refectionis, & alia omnia, solo tempore colloquij & recreationis excepto. 2. Observare etiam designata loca Silentij, uti sunt Refectorium, Dormitorium, Oratorium, Sacristia. 3. Non silere otiosè, sed fructuosè & negotiosè, cor occupando internis bonis affectibus. 4. Si vel necessitatis aut utilitatis vel charitatis causâ loquendum, nunquam proferre verba scurrilia, otiosa, vel risum moventia. 5. Debet loqui leniter, suaviter, temperatè & placidè. 6. Non tetricè & morosè, sed cum modestâ hilaritate, excluso tamen risu & vocis clamore. 7. Humiliter, sine verbis magnis, tumidis, ampullosis, elatis, punctorijs. 8. Cum gra-

gravitate , vitando motus & gestus corporis , nec agitando manus vel caput &c. 9. Decet loqui paucaverba , & rationabilia , cum maturitate , prudentiâ & consideratione singula proferendo , ut statim possit dare rationem suorum verborum , quæ tam hominibus , quàm præcipuè DEO probetur.

Modestia

1. In omni loco & actione publicè & privatim sibi ipsi attendit. 2. In omni conversatione sibi cavet ab impetuositate , torvitate , audaciâ vel temeritate. 3. Nihil in gestibus dissolutum , incompositum , inquietum , admittit. 4. Nunquam se indecenter acclinat , aut pedes superimponit , vel cubito se fulcit. 5. Oculos ab evagationibus & curiositatibus cohibet , ac potius in terram deflectit. 6. Omniaque alia in formulari morum præscripta accuratè observat.

Obedientia

Præstanda 1. Ex motivo superna-
D 4 turali

turali *ac si Divinitus imperetur*; vel amore DEI & Christi; vel ad implendam obligationem voti; vel propter gloriam vitæ æternæ aut metum gehennæ. 2. Universaliter, in omnibus licitis & honestis, quæ non sunt manifestè contra vel supra Regulam. 3. Humiliter & patienter in duris & contrariis rebus, vel etiam irrogatis injuriis. 4. Imò etiam in impossibilibus, seu valdè difficilibus. 5. Exhibenda etiam æqualibus. 6. Velociter sine morâ, excusatione aut dilatione, non expectando secundam vel tertiam iussionem. 7. Cum plenâ abnegatione judicii & voluntatis propriæ. 8. Hilariter & expeditè sine murmure cordis & oris. 9. Deferenda præcipuè DEO, præceptis & inspirationibus Divinis, nullam advertenter vel minimam culpam venialem admittendo. 10. Dein S. Regulæ, omnes ejus apices, ac communes laudabiles observantias accuratè exequendo. 11. Denique in omnibus rerum eventibus à Divinâ Providentiâ ordinatis, non

non aliter ipsos volendo, quàm Illa voluerit.

Opus Manuale

Hodie vel est *Ministerium mensæ*, quod cum charitate, humilitate, alacritate, modestiâ, pijsque intentionibus semper peragendum, nec unquam ab illo Officio se subducere oportet. Vel est *scriptio*, aut *annotatio*, quæ eâ diligentia facienda ut
 1. alijs usui futura legibili charactere scribantur. 2. Lecta vel audita alicujus momenti tum ad spiritualem, tum ad literarium profectum annotentur. 3. Equè promptus quis sit ad demandatam descriptionem, vel versionem alicujus libri, & alia manualia exercitia, quàm ad magis plausibilia.

Opera quotidiana

1. Non solum generali matutina intentione, sed etiam singula actualiter, cum attentione & affectu amoris DEI super omnia, offerenda. 2. Postulatâ prius humili corde ardentem gratiâ opus quodvis secundum omnes

suas circumstantias ritè peragendi.
 3. Cessante legitimo impedimento singula præscripto tempore ad primum campanæ signum absque ullâ momentaneâ dilatione incipienda & finienda.
 4. Non ex tristitiâ, aut necessitate, sed cum quodam interno gaudio, ac animi lætitiâ ex adimplerione Divinæ Voluntatis proveniente quævis peragenda. 5. In delectu quarundam occupationum & librorum, non proprium, sed Superiorum iudicium & Voluntas exquirenda. 6. Magnâ cum accuratione omnes exteriores circumstantiæ observandæ, uti sunt sensuum & omnium Corporis motuum decens ad regulas modestiæ compositio, dexteritas, diligentia, assiduitas, non intermixtis impertinentibus.
 7. Omnia agenda mansuetè, tranquillè modestè, non turbulenter, præpropere, importunè, sed cum maturitate, consideratione, & prudentiâ supernaturali, secundùm veritates & principia fidei & Asceseos. 8. Super actiones saltem magis præcipuas reflexio

xio facienda, bonum cum humili gratiarum actione DEO attribuendum, de malo verè sibi unicè imputato dolendum & satisfaciendum.

Oratio Mentalis

Pro preparatione remotâ requiritur in Religioso, ut 1. Summè aversetur non solum peccata, sed etiam defectus deliberatos. 2. Amet Solitudinem, & fugiat occupationes obedientiæ non conformes. 3. Abdicet omnem affectum inordinatum erga quamcunque rem, occupationem &c. etiam Obedientiæ conformem. 4. Rescindat varias recreationes, omissiones temporis, sermones otiosos, evagationem sensuum, inutiles & impertinentes cogitationes, omniaque, quæ mentem dissipare & conturbare possunt.

Pro preparatione proximâ requiritur, ut 1. accuratè observet tempora Meditationi præscripta. 2. Benè prælegat materiam, & in ipsâ lectione faciat prævias determinaciones circa

puncta considerationum, & fructum tam generalem, quàm particularem ex ipsis eliciendum, ita tamen ut locus Spiritui Sancto relinquatur. 3. Accedat expeditus ab omnibus alijs curis & cogitationibus impertinentibus. 4. Cum magnâ æstimatione afferat ardens desiderium & spirituales famem erga hoc Angelicum exercitium, habeatque resolutam voluntatem in eo persistendi, non obstantibus quibuscunque difficultatibus. 5. Cum profundâ humilitate, intimoque dolore de suis peccatis & negligentijs, præmittat invocationem Divini Auxilij, seque per vivum actum fidei collocet in Divinâ Præsentia. 6. Situm Corporis teneat plenum respectu, pietate, gravitate, & reverentiâ, nec nimium quærat suas commoditates. 7. Sensus omnes, præsertim oculos contineat, animumque recolletum & tranquillum ab alienis cogitationibus conservet. 8. Non sit contentus consideratione superficiali, aut magis curiosâ sed seriâ applicatione

Voluntatem efficaciter moveat, nec ante desistat, quousque veritatem propositam amplectatur. 9. Proposita fiant specifica, conformia statui cum fiducia quâdam in DEO de illorum expletione. 10. Oblationes uniantur meritis Christi & Beatissimæ Virginis. 11. Petitiones instituantur cum magno desiderio, profundâ humilitate, filiali confidentiâ, constanti perseverantiâ & resignatione. 12. Demum oratio concludatur per actum contritionis, invocationis, deprecationis, & gratiarum actionis. 13. Lumina verò & proposita sæpius in memoriam revocentur, omniq[ue] occasione in effectum deducantur. 14. Insuper acquisita in meditatione recollectio per diem varijs modis, præsertim per preces jaculatorias, & Divinæ præsentia[rum] exercitium conservetur.

Oratio Vocalis.

Peragatur 1. Cum reverentiâ, devotione, attentione & humilitate,

præsertim matutino & vespertino tempore, ad mensam, pulsum Angelicum, & signum pro Agonizantibus, vel defunctis. 2. Cum peculiari affectu erga Sanctissimam Trinitatem, Christum Eucharisticum, amarissimam Passionem, DEI Matrem, S. Angelum Custodem, S. Josephum, S. P. Benedictum, Sanctosque Patronos. 3. Magnâ charitate & fervore, pro miseris & afflictis corpore & animâ, præsertim peccatoribus, & in peccandi periculo constitutis, & specialissimè pro animabus in purgatorio, quæ omnibus possibilibus modis juvandæ. 4. Sincero studio & curâ lucrandi Indulgentias adeò diversas & multiplices.

Paupertas

Obstringit quemvis Religiosum 1. Ut in usu rerum omnimodè dependeat à voluntate Abbatis, & ipsius liberè datâ licentiâ, vel expressâ, vel tacitâ, vel si Superior adiri non possit, de præsentî præsumptâ. 2. Nihil, nec minimum possideat affectu proprietario,

rio, quin absque ullâ renitentiâ, aut internâ turbatione statim dimittere sit paratus. 3. Res ad usum concessas non luridè tractet, aut tamdiu fervet, quousque corrumpantur. 4. Neque cum licentiâ Superioris superflua retineat. 5. Nihil donet, vendat, commodet, permutet, sive cum sæcularibus, sive cum Religiosis quibuscunque, sine præviâ licentiâ. 6. In cibo, potu, vestitu, supellectili, medicinis &c. omnem parsimoniam observet, minimè verò superflua aut extraordinaria sibi procuret, aut si quæ etiam de ejusmodi necessarijs sibi subtrahit, de ijs pro libitu non disponat. 7. De rebus Monasterij sine licentiâ nihil accipiat vel à Confratre, vel ab extraneo, præcipuè cum mutuâ obligatione, & consequenti periculo animæ, aut detrimento disciplinæ communis. 8. Pecuniam pro honestis usibus concessam non expendat in usus vanos, inutiles, curiosos, superfluos. 9. Ne quidem eleemosynam ultra timoratorum consuetudinem sine licentiâ

tiâ faciat. 10. Etiam tempore infirmitatis contentus sit sibi ministratis, ne superfluitate suâ alios contristet. 11. Neque fugiat effectus & incommoda Paupertatis, videlicet rerum quarundam aliquo modo necessariarum indigentiam, defectum commoditatis in habitatione, supellectili, cibo, potu, itinere per pedes conficiendo. 12. Literas, seu Epistolas inscijs Superioribus mittere vel accipere nulloatenus præsumat.

Psalmodia

In Choro persolvenda 1. Omnibus præviè conquisitis & præparatis. 2. Mente in DEum per puram intentionem elevatâ, & in Divinâ Præsentia constitutâ. 3. Verè Angelicâ in omni motu & situ modestiâ, humilitate & reverentiâ. 4. Omnium ceremoniarum exactâ observantiâ. 5. Promptâ & humili pro commissis erroribus satisfactione. 6. Voce non nimium parsâ. 7. Divinâ ope per *ŷ. Deus in adjutorium* ferventer imploratâ, &

& singulorum apicum ac respiratio-
num ad summam DEI laudem per *ψ.*
Gloria oblatione. 8. Renovato ad
omnes inclinationes fervore cum
Martyrij desiderio. 9. Distinctâ sin-
gulorum verborum pronuntiatione
& sollicitâ attentione, ut mens con-
cordet voci. 10. Citissimâ occuren-
tium distractionum rejectione: & ad
Christum in SS. Sacramento, vel
DEum intimè sibi præsentem allisione.
11. Et devotâ pro lucrandis indul-
gentijs conclusione per consuetam
orationem *Sacrosanctæ*.

Extra Chorum 1. Observato con-
veniente ac præscripto tempore.
2. Situ corporis Sanctæ Regulæ con-
formi, nimirum flexis cum tremore
Divino genibus. 3. Præparatione &
intentione debitâ. 4. Articulatâ cum
interno pietatis sensu pronuntiatione.
5. Cautâ sensuum præsertim oculo-
rum custodiâ. 6. Reverentiâ quâ-
dam externâ erga verba Sancta.
7. Vivâ fide, & cum memoriâ DEI
sibi intimè præsentis.

Ratio

Ratio Conscientia,

Reddenda 1. Tam Superiori, quàm Patri Spirituali à Superiore designato, cum quibus frequenter extra confessionem de rebus ad animæ profectum facientibus conferendum. 2. Iis-que omnia candidè, sincerè & humiliter aperienda, etquidem. 3. Non ficcè, & nudè, sed cum desiderio proficiendi, & fructus referendi.

Solitudo

1. Exactissimè observat statutum de vitando ingressu cellarum. 2. Singulari amore arctissimè custodit celam. 3. Sine necessitate non admittit discursationes per Monasterium. 4. Excludit familiaritatem cum famulis. 5. Mortificat nimium affectum ad consanguineos. 6. Evitat activas & passivas visitationes sæcularium.

Stabilitas

1. Nunquam in Vocatione titubat. 2. Non afficitur voluntario tædio circa locum Professionis, neque petit inde dimitti, aut extra conspectum Superiorum vivere. 3. Libentiùs moratur in Monasterio, quàm locis extraneis, à quibus revocationem ad Monasterium nullatenus ægrè fert, sed cum gaudio ad gremiũ redit. 4. Nō amat vagari extra Monasteriũ per itinera nō necessaria.

Sacerdotis Benedictini Conditiones & qualitates.

Prima Conditio est *Intentio purissima*, quam 1. Habere debet in suscipiendo Sacerdotio, ne ideo forsan ad illud aspiret, ut liberiùs posthac Sacerdos vivat, vel suis commoditatibus magis

Indul-

indulgeat, aut in majori æstimatione habeatur, vel conniventiùs tractetur. Sed econtra. 2. Conetur ferventiùs DEum quærere, totoque cordis affectu in DEum ferri, ac Ejus Sanctissimam Voluntatem & legem in omnibus, minimis æquè ac magnis, studiosissimè implere.

Secunda Conditio est *Sollicitudo ad opus DEI*, & omne illud, quod immediatum DEI cultum spectat. Unde obligatur 1. Ut Vota Religionis fidelissimè DEO reddat, sanctâ & perfectâ eorundem custodiâ & observantiâ. 2. Summè æstimet & diligat cultum divinum, præsertim publicum in Choro & Psalmodiâ, quæ magnam connexionē habet cum incruento Sacrificio, quod Sacerdotes quotidie Deo immolant. 3. Magnâ applicatione, neutiquam perfunctoriè, exercitia spiritualia obeat, nimirum orationem mentalem & vocalem, lectiones spirituales & examina.

Tertia Conditio est *Obedientia*, de quâ plura sunt dicta sub titulo de Obedientiâ.

Quarta Conditio est *Humilitas*, de quâ itidem plura superiùs. Præterea Sacerdos specialiter tenetur cavere superbiam & elationem, ne 1. Sibi vanè complaceat in honore, qui Sacerdotio defertur, aut promotionem ad illum sublimem gradum suis meritis adscribat, imò potiùs oculos, ad suum nihilum & indignitatem reflectat, cum profundâ humilitate perpendens præterita peccata, ob quæ meritò à tantâ dignitate repelli debuisset. 2. Ne occasione Sacerdotij sit minùs circumspectus, aut de suis viribus præsumat, & proin periculis labendi

bendi se exponat, sed magis suam fragilitatem semper suspectam habeat, ac ferventiùs orationi & vigilijs incumbat. 3. Ne ob sublimitatem hujus statùs se cuiquam in animo præferat, aut jam nullius directione, consilio, vel auxilio indigum se existimet, sed majori humilitate Superioris & Patris Spiritualis monita, directionem & consilia expetat, omnibusque se submittat. 4. Nec pessimè sibi persuadeat, suo charectere indignam esse subjectionem & omnimodam dependentiam à Superioribus, neque credat se jam extra omnem teli jactum religiosæ correctionis & pænitiæ constitutum, verùm sciat se ratione Sacerdotij gravioribus obligationibus teneri, & multò magis disciplinæ regulari, consequenter acriori correctioni, si transgressor fuerit inventus, subiici, quin propterea Superiores indiscretos æstimare debeat.

Quinta Conditio *continuus in Domino Professus*, qui in Sacerdote requirit 1. Ut Dilectioni DEI nihil præferat, eamque divinorum, præceptorum & S. Regulæ observantiâ comprobet. 2. Fraternali charitatem omnibus exhibeat, cuius honorem debitum deferens, aliorum defectus humiliter supportans, mutuaque benevolentia subveniens, cum singulis cautè & circumspectè conversans. 3. Inordinatos affectus, seque ipsum perfectiori modò abneget ac superet: nec inter adversitates, injurias aut desolationes turbetur, sed quovis tempore spem suam DEO committat, ac tacita conscientia patientiam amplectatur. 4. Nulla ratione per mundana

dana dictamina , aut principia mala se abduci
sinat à doctrinâ Christi , & Spiritu Sanctæ Regu-
læ , sed his omnibus neglectis aspiciat in Chri-
stum sustinentem Crucem confusione contem-
ptâ , eligatque potius Ejus passionem per patien-
tiam participare , quàm cum mundo & munda-
nis lætari aut honorari.

Vita Religiosi Benedictini.

Consistit præcipuè in sequentibus capitibus.

1. Ut Candidatus non alio fine ad S. Religio-
nem accedat , quàm ut DEO perfectiùs , & sin-
ceriùs famuletur juxta mentem S. Regulæ &
Fundatorum , procul rejectis propriâ voluntate,
desiderijs , & commoditatibus.
2. Nunquam
foveat persuasiones erroneas Religiosæ Vitæ
principijs contrarias ; nec se soletur inanibus
& noxijs spebus obtinendi quondam honoris ,
aut majoris libertatis.
3. Nihil agat ex aridâ
consuetudine , sed ex vero Divinæ Gloriæ , &
obtinendæ perfectionis desiderio , ex quo solum
motivo Divinam Psalmody , Meditationes ,
Lectiones Spirituales , Examina aliaque exer-
citia persolvat , Sacramenta Pœnitentiæ & Eu-
charistiæ frequentet.
4. In suo Superiore sem-
per DEum respiciat , Ei que in omnibus obediat
non ex timore & respectu humano , sed ex mo-
tivo supernaturali cum abnegatione judicij , &
propriæ voluntatis , sine nullo etiam cordis mur-
mure.
5. Sit promptus ad opprobria , sui que
contemptum , non quidem externâ solum &
apparenti , sed sincerâ intimâque humilitate ,
quin intus magnifieri , extolli , laudari , videri ,
promoveri , aut præferri cupiat.
6. Erga suum
Supe-

Superiorem & Patrem spirituales gerat constantem & apertam confidentiam, non simulatam, sed verè filialem. 7. Substantiales obligationes Votorum & statûs Religiosi, qualis gravissima est obligatio tendendi ad perfectionem; item Spiritum nostræ S. Religionis, qui est *humiliari & obedire*, altissimè sibi imprimat, & illis impellentibus omnia sua ordinet & operetur. 8. Firmiter sibi persuadeat, statum Religiosum esse perpetuam naturæ violentiam; nunquam à pugna cessandum, quamdiu vivitur; non esse tempus otij sed laboris; diuturnitate vitæ Religiosæ obligationem majoris perfectionis crescere; per Sacerdotium & adepta officia contrahi novos titulos majoris virtutis, non verò majoris libertatis & exemptionum. 9. Non existimet, se in conscientia tutum, & tranquilum fore, si juxta aliorum exempla promiscuè visa vel audita vivat, interea autem secundum Magistram Regulam vivere negligat. 10. Jugiter foveat summam Religiosæ vocationis estimationem, perpetuamque memoriam habeat ingentis beneficii à DEO vocante, & Religione suscipiente sibi præstiti. 11. Spiritum semel conceptum non modo conservet semper & augeat, sed in annuis maximè exercitijs, vel mensuris subinde recollectionibus omni sollicitudine renovare studeat. 12. Formet sibi immobilia quædam dictamina, in verâ humilitate & obedientia fundata, à quibus nunquam recedat. 13. Res Divinas præferat omnibus alijs, & cum religiosâ velocitate accurrat ad Opus DEI tam diurnum quàm nocturnum, nec quærat vel affectet

et exemptiones. 14. Nunquam sibi licitum credat liberiùs obloqui Superioribus, nec obedire erubescat. 15. Non foveat latentia puncta honoris, nec retineat principia politica ad aucupandos favores, æstimationem, & plausum hominum. 16. Non putet sibi fieri injuriam, si ad hoc vel illud officium, aliudque munus non applicetur, vel ab illo iterum removeatur, quamvis se præ omnibus capacissimum existimet.

Zelus

Bonus 1. DEum diligit ex toto corde, totâ animâ, totâ virtute, Eum timet, & ubique præsentem reveretur, in Ipso totam spem ponit, & tanquam Summo ac infinito Bono, bonorûmque omnium Authori omnem honorem, gloriam & gratiarum actionem defert, à qualibet creaturâ deferri cupit, & pro suo posse procurat. 2. Christo nihil omnino præponit, sed Ejus Sanctissimis vitæ exemplis se totum conformat. 3. Efficit Religiosum morigerum, & per omnia dirigibilem Filium S. Religionis, cujus honorem & conservationem verbo & exemplo, omnique fervore Zelat, avertendo, quæ disciplinam regularem quoquo modo relaxare, vicissim fortiter propugnando singula, quæ ad ejus decorem & augmentum facere possunt, non obstantibus aliorum oblocutionibus, odio & contemptu. 4. Sine ullâ fictione, adulatione, respectu humano quocunque, Abbatem & Superiores ab Ipso ordinatos sincerâ ac humili charitate diligit, reveretur & obedit, porro in necessitatibus animæ & corporis ad illos filialiter, humiliter & amantèr recurrit. 5. Confratres singulos, aliosque

pro

proximos diligit charitate indifferenti & universali, quæ etiam adversarios comprehendit, & quidem ex motivo solum supernaturali. 6. Idem Zelus bonus omnes honore invicem prævenit; infirmitates corporum & morum patienter tolerat; obedientiam certatim impendit; mortificato proprio sensu, non sequitur, quæ sibi, sed magis quæ alijs grata & accepta judicaverit; orat pro alijs non tantum in comuni, sed etiam in particulari; compatitur aliorum miserijs, auxiliatur necessitatibus; fraternè corrigit, admonet, hortatur, imò & ad Superiorem charitative defert. 7. Excludit omnes amaritudines, neque nutrit in corde contentiones, sed facit hominem pacificum, modestum, suadibilem, bonis consentientem, plenum misericordiâ, qui nihil judicat, nihil simulat. 8. Singulari studio evitat suspensiones & interpretationes sinistras, præsertim in materiâ charitatis. 9. Subitos iracundiæ motus mox à principio generosè suppressit, nec iræ tempus reservat, sed post offensam velociter reconciliatur. 10. Omnes alios se meliores æstimat, & ideo cum omnibus sincerè sine ullâ fictione & simulatione, humiliter & reverenter conversatur, abscessâ tamen & procul seclusâ nimîâ familiaritate, partialitate & amicitia mutuâ, præsertim cum externis. 11. Fugit & sollicitè cavet affectatas particularitates, & in omnibus licitis amat Communitatem. 12. Denique sepositis omnibus motivis vanis, & considerationibus humanis, publicè profitetur amorem rectitudinis, observantiæ regularis, Crucis ac humilitatis Christi, sincerum contemptum sui ipsius, honorum, voluptatum, omniumque rerum hujus mundi.

ver-
a qu-
Idem
nti, in-
lerat
car
agis
po
ari-
am
hor-
ter.
ra
ci-
m-
hl
k
ra
s
s

Presinger, Rupert

Octo Considerationes Super SS. P. Benedicti Regulam Per Octiduum se
recolligentibus Ejus Professis peraptae ; Cum Alphabetico Compendio
Considerationum

[Tegernsee] 1720

Regensburg, Staatliche Bibliothek -- 999/Asc.1103
urn:nbn:de:bvb:12-bsb11082904-7
VD18 12460958-001